

eredeti képteremtő alkot, vívódó indulatai egyre inkább a merész, de pontos absztrakció és látomás formáiba kívánkoznak. A pályakezdő kötet szintézisverse a *Válasz nélkül* a „nekem ez jutott, kínlódni és megélni / költészetemet” vallomásával mutat a második verseskötvény, *Az ifjúság múzeuma* (1969) mélyebb kitarulkozása felé. Az ifjúság kellékeitől vetkezik, de őrzi a továbbblendítő, tiszta indulatokat. Nagy erejű szerelmi versciklusban vall „a társadalomba, biológiába” bezárt „nő és ember”-problematikáról, eredeti látomásokkal idézi meg *A vers születését*-t, az anyaság mitológiáját (*Néha*), az örök emberi-költői maradandóságot (*Ha elmegyek*) s *A rakparton* vízióinak eredményeképp cselekvő ars poeticával összegez: „Az ember nem lehet hontalan, / sem önmagába száműzött, / sem önmagának idegen. / Az ember maga a szerelem, / szabadságának dolga van / mindenkivel. Veled s velem.”

LIGETI ERIKA: ERNESTO GUEVARA